

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 347

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 6 mai 2008

SUMAR

	<u>Pagina</u>	<u>Nr</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 404 din 10 aprilie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	2-4		519. — Ordin al ministrului transporturilor pentru completarea anexei la Ordinul ministrului transporturilor nr. 846/2007 privind aprobarea tarifelor percepute de Regia Autonomă „Autoritatea Aeronautică Civilă Română” pentru prestarea activităților pentru care i-au fost delegate competențe de către Ministerul Transporturilor.....	10-11
Decizia nr. 415 din 10 aprilie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 și ale titlului I al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente	4-5		718. — Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală pentru aprobarea categoriilor de impozite, taxe, contribuții și alte venituri ale bugetului general consolidat care pot fi plătite online (prin internet) de către persoanele fizice, prin intermediul cardurilor bancare	11
Decizia nr. 423 din 10 aprilie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	6-7		1.312. — Ordin al ministrului economiei și finanțelor pentru modificarea Ordinului ministrului economiei și finanțelor nr. 425/2008 privind aprobarea Statutului Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A.	12-13
Decizia nr. 441 din 15 aprilie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1.323 din Codul civil și art. 87 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	7-8		REPUBLICĂRI	
Decizia nr. 442 din 15 aprilie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 și art. 481 din Codul civil	8-9		Legea nr. 449/2003 privind vânzarea produselor și garanțiile asociate acestora	14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 404**

din 10 aprilie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Consiliul Local al Municipiului Onești în Dosarul nr. 4.254/110/2007 al Tribunalului Bacău — Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal se prezintă, atât pentru autorul excepției, cât și pentru partea Primăria Municipiului Onești, doamna Alice-Cristina Luca, consilier juridic cu delegație la dosar. Se constată lipsa părții Mioara Vreme, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Consiliului Local și al Primăriei Municipiului Onești. Acesta solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, pentru motivele expuse și în notele scrise depuse la dosarul cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, întrucât nu contravine prevederilor constituționale invocate. Precizează că, de-a lungul timpului, instanțele au simțit nevoia de a examina legalitatea unor acte administrative unilaterale cu caracter individual de care depindea chiar soarta procesului. Legiuitorul a oferit acestora un temei legal care să permită cercetarea, pe cale incidentă, a unor asemenea acte, de către instanțe anume învestite. Acest tip de control a fost extins și asupra actelor emise anterior intrării în vigoare a Legii nr. 554/2004, iar, pentru a evita o eventuală critică privind caracterul retroactiv, a prevăzut că legalitatea acestora va fi examinată în raport cu legile existente la momentul emiterii lor. Mai arată că textul de lege criticat nu contravine nici principiului egalității, întrucât oricare dintre părți se poate prevala de acest mijloc de apărare, și nici prevederilor constituționale privind respectarea unui termen rezonabil în soluționarea cauzelor, deoarece termenele în materia contenciosului administrativ sunt foarte scurte, așa că nu se poate susține că procesul s-ar lungi în mod nejustificat prin soluționarea separată a excepției de nelegalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.254/110/2007, **Tribunalul Bacău — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Consiliul Local al

Municipiului Onești într-un litigiu de contencios administrativ având ca obiect soluționarea excepției de nelegalitate a unui hotărâri emise de acesta.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat determină scindarea nejustificată a procesului și tergiversarea soluționării acestuia, ca urmare a suspendării sale până la soluționarea excepției de nelegalitate de către instanța de contencios administrativ. În opinia autorului, aceasta ar contraveni dispozițiilor constituționale și convenționale referitoare la termenul rezonabil de soluționare a proceselor. Mai arată că „cetățenii care fac uz de procedura prevăzută la art. 4 din lege sunt privilegiați, întrucât, după ce au pierdut termenul de decădere de un an în care puteau cere anularea actului administrativ, pot oricând solicita constatarea nelegalității acestuia”. În plus, susține că „neconținutul ridicării excepției de nelegalitate de un anumit termen încalcă securitatea și stabilitatea raporturilor juridice și a efectelor actelor administrative”.

Tribunalul Bacău — Secția comercială și contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În opinia sa, „prevederile legale criticate vin în ajutorul clarificării și soluționării cererilor ce au legătură cu actele administrative de autoritate, a căror legalitate se verifică în condițiile legii prin controlul realizat pe calea contenciosului administrativ”. Invocă și Decizia Curții Constituționale nr. 608 din 21 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 879 din 27 octombrie 2006.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât încalcă dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil. Consideră că este periclitată securitatea raporturilor juridice prin posibilitatea de a ataca oricând, fără limită de timp, actele administrative individuale, indiferent de data emiterii lor, pe calea excepției de nelegalitate „care, prin admitere, produce efecte similare ca și conținut și întindere cu anularea actului respectiv”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 262/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. Textul de lege criticat are următorul cuprins:

— Art. 4: „(1) *Legalitatea unui act administrativ unilateral cu caracter individual, indiferent de data emiterii acestuia, poate fi cercetată oricând în cadrul unui proces, pe cale de excepție, din oficiu sau la cererea părții interesate. În acest caz, instanța, constatând că de actul administrativ depinde soluționarea litigiului pe fond, sesizează, prin încheiere motivată, instanța de contencios administrativ competentă și suspendă cauza. Încheierea de sesizare a instanței de contencios administrativ nu este supusă niciunei căi de atac, iar încheierea prin care se respinge cererea de sesizare poate fi atacată odată cu fondul. Suspendarea cauzei nu se dispune în ipoteza în care instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de nelegalitate este instanța de contencios administrativ competentă să o soluționeze.*

(2) *Instanța de contencios administrativ se pronunță, după procedura de urgență, în ședință publică, cu citarea părților și a emitentului. În cazul în care excepția de nelegalitate vizează un act administrativ unilateral emis anterior intrării în vigoare a prezentei legi, cauzele de nelegalitate urmează a fi analizate prin raportare la dispozițiile legale în vigoare la momentul emiterii actului administrativ.*

(3) *Soluția instanței de contencios administrativ este supusă recursului, care se declară în termen de 5 zile de la comunicare și se judecă de urgență și cu precădere.*

(4) *În cazul în care instanța de contencios administrativ a constatat nelegalitatea actului, instanța în fața căreia s-a ridicat excepția va soluționa cauza, fără a ține seama de actul a cărui nelegalitate a fost constatată.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine următoarelor dispoziții din Legea fundamentală: art. 1 alin. (3) care instituie caracterul de stat de drept, democratic și social al statului român, art. 11 alin. (1) și (2) privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 alin. (1) care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 20 referitor la tratatele privind drepturile omului, art. 21 alin. (1)—(3) care garantează dreptul de acces liber la justiție și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și art. 126 alin. (6) care garantează controlul actelor administrative pe calea contenciosului administrativ. De asemenea, autorul excepției își raportează critica și la prevederile art. 6 paragraful 1 și art. 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil și, respectiv, interzicerea abuzului de drept.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că este neîntemeiată și urmează să o respingă, pentru următoarele considerente:

Textul de lege criticat instituie un mijloc procedural prin care partea interesată poate contesta legalitatea unui act administrativ unilateral cu caracter individual de care partea adversă înțelege să se prevaleze pentru a-și demonstra pretențiile sau pentru a-și apăra ori valorifica un drept.

Autorul excepției susține că, prin promovarea unei excepții de nelegalitate, oricând, fără limită în timp și indiferent de data emiterii actului administrativ, este afectată stabilitatea raporturilor juridice. Aceasta deoarece poate fi desființat chiar și un act administrativ care a generat un raport juridic ale cărui efecte s-au produs și, eventual, s-au consumat sub imperiul reglementărilor anterioare Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004.

Cu privire la această susținere, Curtea reține că principiul stabilității raporturilor juridice, deși nu este în mod expres consacrat de Constituția României, se deduce atât din prevederile art. 1 alin. (3), potrivit cărora România este stat de

drept, democratic și social, cât și din preambulul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, astfel cum a fost interpretat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa.

Acest principiu al stabilității raporturilor juridice nu poate implica însă promovarea unui drept prin intermediul unei ilegalități. Obținerea sau apărarea unui drept ori protejarea unui interes, chiar legitim, nu se poate fonda pe un act a cărui legalitate este îndoielnică și care nu ar putea fi dovedită altfel decât prin ridicarea excepției de nelegalitate. Contestarea pe cale incidentală a legalității, indiferent de data la care a fost emis actul administrativ, se justifică prin necesitatea exercitării unui control de legalitate fără de care soluția pronunțată de instanță riscă să fie fondată pe un act ilegal. Or, astfel ar fi zdruncinat însuși fundamentul statului de drept, căci ar fi posibil ca instanța de judecată să pronunțe, în numele legii, o hotărâre bazată pe un act încheiat cu încălcarea legii. Din această perspectivă, posibilitatea contestării legalității unui act administrativ unilateral cu caracter individual pe cale de excepție apare ca o modalitate de contracarare a efectelor principiului potrivit căruia *fraus omnia corrumpit*. Acesta este motivul pentru care nici nu a fost limitat în timp dreptul de a ridica o asemenea excepție.

De altfel, ideea pe care se întemeiază instituția excepției de nelegalitate se numără printre acele constante ale dreptului care au disciplinat gândirea juridică a sistemului de drept romano-germanic și a fost consacrată prin maxima *quae temporalia sunt ad agendum perpetua sunt ad excipiendum*, a cărei semnificație este că cele ce sunt vremelnice pentru o acțiune juridică sunt permanente pentru constituirea excepției.

Tot cu referire la necesitatea asigurării stabilității raporturilor juridice, Curtea constată că prevederile art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 nu au caracter retroactiv, întrucât, deși excepția de nelegalitate poate fi invocată și în ceea ce privește actele administrative emise anterior intrării în vigoare a legii amintite, totuși legalitatea acestora se examinează în funcție de condițiile de validitate prevăzute de reglementările cuprinse în actele normative care erau în vigoare la momentul emiterii actului contestat, iar nu prin raportare la Legea nr. 554/2004.

Autorul excepției mai susține că sunt nesocotite și dispozițiile art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, arătând, în acest sens, că „cetățenii care fac uz de procedura prevăzută la art. 4 din lege sunt privilegiați, întrucât, după ce au pierdut termenul de decădere de un an în care puteau cere anularea actului administrativ, pot oricând solicita constatarea nelegalității acestuia”. Curtea constată că nu poate fi reținută nici această critică. Interesul contestării legalității unui act administrativ unilateral cu caracter individual poate apărea în cadrul unei multitudini de litigii, ale căror obiecte să aparțină unor materii diverse. De aceea, în practică este foarte posibil ca necesitatea examinării legalității unui asemenea act să se impună și după împlinirea termenului de exercitare a acțiunii în anularea actului. Din acest motiv, excepția de nelegalitate se constituie într-un mijloc eficient de apărare, justificat de înseși exigențele unui proces echitabil. Cum în materia contenciosului administrativ celeritatea este esențială, termenele de soluționare ale excepției de nelegalitate nu pot fi decât foarte scurte, așa că nu se poate reproșa lungimea exagerată a procesului, cu consecința încălcării principiului soluționării cauzelor într-un termen rezonabil, prevăzut la art. 21 alin. (3) din Constituție.

În plus, textul de lege criticat este în acord și cu dispozițiile art. 126 alin. (6) din Legea fundamentală, care garantează controlul actelor administrative pe calea contenciosului administrativ, întrucât prin intermediul excepției de nelegalitate chiar acest lucru se realizează în concret, prin extinderea posibilității controlului și asupra actelor a căror legalitate nu a fost contestată pe cale principală.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Consiliul Local al Municipiului Onești în Dosarul nr. 4.254/110/2007 al Tribunalului Bacău — Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 aprilie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 415 din 10 aprilie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1)
din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv
în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 și ale titlului I al Legii nr. 247/2005
privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 și ale titlului I al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Călin Emil Voicu Radu Butta în Dosarul nr. 7.344/117/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

La apelul nominal a răspuns personal autorul excepției, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Autorul solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, reiterând motivele cuprinse în notele scrise anexate la încheierea de sesizare a Curții.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor titlului I al Legii nr. 247/2005. Totodată, pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate având ca obiect prevederile art. 22 alin. (1) din Legea nr. 10/2001, întrucât critica de neconstituționalitate se referă la o omisiune legislativă.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 7.344/117/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 și ale titlului I al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.** Excepția a fost ridicată de Călin Emil Voicu Radu Butta într-o cauză având ca obiect anularea Dispoziției nr. 2.381 din 20 iulie 2006, emisă de primarul municipiului Dej, și obligarea la restituirea în natură a construcției și terenului în suprafață de 2.253 m² situate în municipiul Dej.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 22 din Legea nr. 10/2001 sunt neconstituționale, fiind contrare dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, deoarece, prin sintagma „*data intrării în vigoare a prezentei legi*”, Legea nr. 10/2001, republicată, acționează retroactiv. Totodată, susține neconstituționalitatea prevederilor titlului I al Legii nr. 247/2005, raportat la dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, arătând că de prevederile criticate beneficiază doar cei care și-au depus notificările în termenul prevăzut de Legea nr. 10/2001, prelungit până la 14 februarie 2002 prin Legea nr. 247/2005, având astfel un caracter discriminator, în contradicție cu prevederile textului constituțional invocat.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, deoarece art. 21 alin. (1) din forma inițială a Legii nr. 10/2001, devenit art. 22 alin. (1) din aceeași lege, republicată, după modificarea sa prin Legea nr. 247/2005, își păstrează conținutul, astfel că nu se poate susține retroactivitatea legii noi și nici existența vreunei

discriminări între beneficiarii celor două acte normative succesive invocate de autorul excepției.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 22 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 și ale titlului I al Legii nr. 247/2005 sunt constituționale, nefiind contrare dispozițiilor art. 15 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1) din Constituție. Constată că invocarea excepției de neconstituționalitate a fost determinată de modul de interpretare și aplicare a legii de către instanțele de judecată, aspect ce excedează competenței Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare a Curții și din notele scrise ale autorului, îl constituie prevederile art. 22 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 și ale titlului I al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente. Curtea observă că, așa cum rezultă din motivarea excepției, autorul acesteia critică doar prevederile art. 22 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată, în urma adoptării Legii nr. 247/2005, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, și ale titlului I al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005. Prevederile art. III și ale art. V alin. (1) din titlul I al Legii nr. 247/2005 au fost

modificate prin articolul unic pct. 1, respectiv prin articolul unic pct. 2 din titlul II al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 209/2005 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul proprietății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.194 din 30 decembrie 2005.

Art. 22 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 are următorul cuprins: „*Persoana îndreptățită va notifica în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi persoana juridică deținătoare, solicitând restituirea în natură a imobilului. În cazul în care sunt solicitate mai multe imobile, se va face câte o notificare pentru fiecare imobil.*”

Autorul excepției critică acest text de lege raportat la dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (2), susținând că, prin nemo modificarea acestui articol ce conține sintagma „*data intrării în vigoare a legii*”, ca moment de la care se calculează termenul de 6 luni în care persoana îndreptățită va notifica persoana juridică deținătoare solicitând restituirea în natură a imobilului, Legea nr. 10/2001, republicată, acționează retroactiv.

În aceste condiții, Curtea constată că, în esență, critica de neconstituționalitate se referă la o omisiune legislativă. Autorul excepției este nemulțumit de faptul că textul de lege criticat nu instituie o repunere în termen, prin reglementarea unui alt moment de la care se calculează termenul de 6 luni, pentru a beneficia de drepturile ce nu au fost valorificate în temeiul Legii nr. 10/2001, până la adoptarea Legii nr. 247/2005. Aceasta excedează competenței Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță „*numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”.

Cât privește critica de neconstituționalitate a prevederilor titlului I al Legii nr. 247/2005, Curtea observă că acesta conține dispoziții care modifică și completează Legea nr. 10/2001. Autorul excepției susține că aceste prevederi încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii, întrucât instituie o discriminare între foștii proprietari care au depus notificări în termenul legal și aceia care au pierdut beneficiul acestui termen.

Curtea constată că susținerile autorului nu pot fi reținute, deoarece textele de lege criticate se aplică în mod egal persoanelor cărora li se adresează, respectiv celor îndreptățite la restituirea imobilelor ce fac obiectul de reglementare al Legii nr. 10/2001, fără nicio discriminare pe criterii arbitrare. De altfel, nerespectarea termenului legal prevăzut de lege pentru trimiterea notificării nu poate fi invocat ca generând o situație discriminatorie în raport cu celelalte subiecte de drept care s-au conformat dispozițiilor legii, potrivit principiului general de drept *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Călin Emil Voicu Radu Butta în Dosarul nr. 7.344/117/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

2. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor titlului I al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 aprilie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 423

din 10 aprilie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și ale art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Alexandru Crișan, senior, Alexandru Crișan, junior, și Mărioara Crișan în Dosarul nr. 5.097/62/2007 al Tribunalului Brașov — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorii excepției, avocatul Constantin Ioan Gliga, cu delegație depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Avocatul autorilor excepției solicită admiterea acesteia pentru motivele invocate în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 5.097/62/2007, **Tribunalul Brașov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și ale art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.**

Excepția a fost ridicată de Alexandru Crișan, senior, Alexandru Crișan, junior, și Mărioara Crișan într-o cauză civilă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia consideră că textele de lege criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și ale art. 21 alin. (1) și (3), deoarece instituie un regim discriminatoriu prin modul de calcul al taxelor de timbru în funcție de valoarea obiectului dedus judecării.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor,

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

susținerile autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit.d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 alin. (1) și ale art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 34/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 28 august 2001, aprobată prin Legea nr. 742/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 17 decembrie 2001.

Aceste dispoziții de lege au următorul conținut:

— Art. 2 alin. (1) din Legea nr. 146/1997: „*Acțiunile și cererile evaluabile în bani, introduse la instanțele judecătorești, se taxează astfel:*

[...];

— Art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997: „(1) *Taxele judiciare de timbru se plătesc anticipat. [...]*

(3) *Neîndeplinirea obligației de plată până la termenul stabilit se sancționează cu anularea acțiunii sau a cererii.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și ale art. 21 alin. (1) și (3).

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că art. 21 din Constituție nu instituie nicio interdicție cu privire la taxele în justiție. Echivalentul taxelor judiciare de timbru este integrat în valoarea cheltuielilor stabilite de instanța de judecată prin hotărârea pe care o pronunță în cauză, plata acestora revenind părții care cade în pretenții.

În același sens este, de altfel, și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în care s-a statuat că o caracteristică a principiului liberului acces la justiție este aceea că nu este un drept absolut (Cauza *Ashingdane împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, 1985). Astfel, acest drept care cere prin însăși natura sa o reglementare din partea statului poate fi subiectul unor limitări atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa.

În ceea ce privește constituționalitatea art. 2 alin. (1) și art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997, în raport cu principiul constituțional al egalității în drepturi, Curtea constată că textul de lege criticat nu aduce atingere acestui principiu, deoarece nu face niciun fel de diferențiere între contribuabili.

În acest sens s-a pronunțat Curtea Constituțională prin numeroase decizii, spre exemplu, Decizia nr. 284 din 22 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 9 mai 2007.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în această decizie își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 20 alin. (1) și (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Alexandru Crișan, senior, Alexandru Crișan, junior, și Mărioara Crișan în Dosarul nr. 5.097/62/2007 al Tribunalului Brașov — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 aprilie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 441

din 15 aprilie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1.323
din Codul civil și art. 87 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1.323 din Codul civil și ale art. 87 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cargo Steel” — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 1.950/105/2007 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că textele de lege criticate reglementează garanții ale dreptului de proprietate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.950/105/2007, **Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1.323 din Codul civil și ale art. 87 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Cargo Steel” — S.R.L. din Constanța într-o cauză având ca obiect obligația de a face, executare contract.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, astfel cum s-a reținut de către instanță în încheierea de sesizare a Curții Constituționale, autorul acesteia susține că textele de lege criticate nu asigură garantarea proprietății, de vreme ce permit ca bunul vândut să fie predat cumpărătorului aflat în stare de insolvență. Precizează că depunerea unei cauțiuni sau luarea unor măsuri de către administratorul judiciar pentru plata prețului

nu asigură suficiente garanții pentru evitarea pericolului ca vânzătorul să piardă prețul. Astfel, dreptul de proprietate nu mai este garantat datorită situației speciale în care se află cumpărătorul.

Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât legiuitorul a adoptat, prin textele de lege criticate, garanții suficiente pentru apărarea dreptului de proprietate al vânzătorului în situația în care cumpărătorul se află în insolvență.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale, nefiind de natură să aducă atingere dreptului de proprietate privată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1.323 din Codul civil și ale art. 87 din Legea nr. 85/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, având următorul conținut:

Art. 1.323 din Codul civil: „*El nu va fi dator să facă predarea, chiar de ar fi și dat un termen pentru plată, dacă de la vânzare încoace, cumpărătorul a căzut în faliment sau în nesolvabilitate, încât vânzătorul se află în pericol de a pierde prețul, afară numai dacă cumpărătorul va da cauțiune că va plăti la termen.*”;

Art. 87 din Legea nr. 85/2006: „*Dacă un bun mobil, vândut debitorului și neplătit de acesta, era în tranzit la data deschiderii*

procedurii și bunul nu se află încă la dispoziția debitorului și nici alte părți nu au dobândit drepturi asupra lui, atunci vânzătorul își poate lua înapoi bunul. În acest caz, toate cheltuielile vor fi suportate de către vânzător și el va trebui să restituie debitorului orice avans din preț. Dacă vânzătorul admite ca bunul să fie livrat, el va putea recupera prețul prin înscrierea creanței sale în tabelul de creanțe. Dacă administratorul judiciar/lichidatorul cere ca bunul să fie livrat, el va trebui să ia măsuri să se plătească din averea debitorului întregul preț datorat în baza contractului.”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că atât art. 1.323 din Codul civil, cât și art. 87 din Legea nr. 85/2006 reglementează modalitatea de executare a contractului de vânzare-cumpărare având ca obiect bunuri mobile, în situația în care cumpărătorul se află în stare de insolvență.

Curtea reține, de asemenea, că art. 1.323 se află în cap. IV „Despre obligațiile vânzătorului”, Secțiunea a II-a „Despre predarea lucrului” din Codul civil, și conține norme cu caracter dispozitiv privind obligația vânzătorului de a pune la dispoziția cumpărătorului bunul vândut. Textul criticat prevede faptul că vânzătorul nu este dator să predea bunul ce face obiectul contractului de vânzare-cumpărare dacă, după momentul încheierii contractului, cumpărătorul „a căzut în faliment sau nesolvabilitate”, deși în contract părțile au prevăzut un termen

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1.323 din Codul civil și art. 87 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cargo Steel” — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 1.950/105/2007 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 aprilie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 442

din 15 aprilie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 și 481 din Codul civil

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 și 481 din Codul civil, excepție ridicată de Trandafir Segărceanu în Dosarul nr. 2.893/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, avocatul Adrian Cristea, iar pentru părțile Andrei Bărboi, Ioan

pentru plată. În teza finală a art. 1.323 din Codul civil se instituie o excepție de la cele reglementate anterior, în situația în care cumpărătorul, aflat în stare de insolvență, constituie, totuși, cauțiune că va plăti la termen.

În același mod, Curtea reține că art. 87 din Legea nr. 85/2006 reglementează situația în care, la data începerii procedurii insolvenței, bunul mobil vândut debitorului și neplătit se află în tranzit (în cursul transportului), fără a fi la dispoziția debitorului și fără ca o altă persoană să fi dobândit un drept asupra lui. Pentru această situație, textul de lege criticat prevede mai multe soluții.

Astfel, vânzătorul își poate recupera bunul, suportând toate cheltuielile și plătind debitorului eventualul avans plătit.

Dacă vânzătorul admite ca bunul să fie predat cumpărătorului, el va putea primi prețul numai prin înscrierea lui în tabelul de creanțe.

Dacă administratorul judiciar sau lichidatorul cere ca bunul să fie predat, va trebui să ia măsuri pentru plata prețului, conform contractului.

Curtea constată că textele de lege criticate instituie suficiente garanții pentru ocrotirea dreptului de proprietate al vânzătorului, în situația în care cumpărătorul se află în stare de insolvență și, ca atare, prevederile legale criticate nu sunt contrare dispozițiilor constituționale ale art. 44 privind garantarea și ocrotirea proprietății private.

Mihail Bărboi și Ioana Bărboi, avocatul Romanița Constantinescu, cu împuternicire avocațială la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Avocatul autorului excepției solicită admiterea acesteia, reiterând motivele cuprinse în notele scrise anexate la încheierea de sesizare a Curții.

Avocatul celorlalte părți prezente solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. În acest sens, arată că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate, motivul pentru care excepția de neconstituționalitate a fost ridicată fiind tergiversarea soluționării cauzei aflate pe rolul instanței de judecată. Cu privire la cele susținute în fața Curții Constituționale, a depus note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca fiind

inadmisibilă, întrucât motivele de neconstituționalitate invocate privesc aplicarea prevederilor criticate, aspect care excedează competenței instanței de contencios constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 2.893/2/2007, **Curtea de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 și 481 din Codul civil**. Excepția a fost ridicată de Trandafir Segărceanu într-o cauză având ca obiect acțiunea în revendicare și constatarea a nulității absolute a unui contract de vânzare-cumpărare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că aplicarea prevederilor art. 480 și 481 din Codul civil în cauze privind revendicarea unor imobile preluate de stat, prin compararea titlurilor, contravine atât dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4), ale art. 44 alin. (2) teza întâi și alin. (3), ale art. 20 și ale art. 124 alin. (1) din Constituție, cât și dispozițiilor art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Invocă, în acest sens, *Cauza Raicu contra României*, cât și *Cauza Mașiniexportimport Industrial Group — S.A. contra României*. Arată că revendicarea imobilelor preluate abuziv de stat trebuie să se facă prin aplicarea, cu prioritate, a prevederilor Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.

Curtea de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală apreciază că prevederile art. 480 din Codul civil nu contravin dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (2) și (3), ale art. 20 și ale art. 124 alin. (1).

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 480 din Codul civil sunt constituționale, nefiind contrare art. 44 alin. (2) din Constituție și nici art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Apreciază că dispozițiile constituționale ale art. 20, ale art. 44 alin. (3) și ale art. 124 alin. (1) nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 și 481 din Codul civil, excepție ridicată de Trandafir Segărceanu în Dosarul nr. 2.893/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 aprilie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 480 și 481 din Codul civil, având următorul cuprins:

— Art. 480: „*Proprietatea este dreptul ce are cineva de a se bucura și a dispune de un lucru în mod exclusiv și absolut, însă în limitele determinate de lege.*”;

— Art. 481: „*Nimeni nu poate fi silit a ceda proprietatea sa, afară numai pentru cauză de utilitate publică și primind o dreaptă și prealabilă despăgubire.*”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor, art. 20 — „*Tratatelor internaționale privind drepturile omului*”, art. 44 alin. (2) teza întâi potrivit căruia proprietatea este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular și alin. (3) potrivit căruia nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire și ale art. 124 alin. (1) referitoare la înfăptuire justiției. Totodată, autorul invocă încălcarea dispozițiilor art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că motivul de neconstituționalitate invocat nu privește prevederile criticate, ci aplicarea acestora, aspect care, potrivit art. 2 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excedează competenței instanței de contencios constituțional.

Potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 „*Sunt neconstituționale prevederile actelor [...] care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției*”, alin. (3) al aceluiași articol stabilind că instanța constituțională „*se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]*”.

Curtea Constituțională a statuat în mai multe rânduri că nu intră în atribuțiile sale cenzurarea aplicării legii de către instanțe, controlul judecătoresc realizându-se exclusiv în cadrul sistemului căilor de atac prevăzut de lege. În acest sens, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție, „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”.

În consecință, prevederile de lege criticate nu pot fi supuse controlului de constituționalitate, sub aspectul invocat, excepția fiind inadmisibilă.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN

**pentru completarea anexei la Ordinul ministrului transporturilor nr. 846/2007
privind aprobarea tarifelor percepute de Regia Autonomă „Autoritatea Aeronautică Civilă Română”
pentru prestarea activităților pentru care i-au fost delegate competențe
de către Ministerul Transporturilor**

Pentru îndeplinirea atribuțiilor ce îi revin Ministerului Transporturilor, ca autoritate de stat în domeniul transporturilor, în temeiul prevederilor art. 4 lit. y) din Ordonanța Guvernului nr. 29/1997 privind Codul aerian civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 4 pct. 4.22 din Regulamentul de organizare și funcționare a Autorității Aeronautice Civile Române, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 405/1993 privind înființarea Autorității Aeronautice Civile Române, cu modificările ulterioare, precum și ale art. 4 pct. 31 și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 367/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările ulterioare,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa la Ordinul ministrului transporturilor nr. 846/2007 privind aprobarea tarifelor percepute de Regia Autonomă „Autoritatea Aeronautică Civilă Română” pentru prestarea activităților pentru care i-au fost delegate competențe de către Ministerul Transporturilor, publicat în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 666 din 28 septembrie 2007, se completează după cum urmează:

1. În capitolul 2, la litera A „Tarife”, după poziția 2.8 se introduc trei noi poziții, pozițiile 2.9, 2.10 și 2.11, cu următorul cuprins:

Nr. crt.	Denumirea prestației	TARIF		Mod de plată
		U.M.	Valoare	
„2.9	Evaluarea aeronavelor în vederea acordării permisului de zbor național inițial			la depunerea cererii
2.9.1	Aeronave istorice, cu masa de decolare până la 2.730 kg	euro/500 kg de aeronavă	30	
2.9.2	Aeronave istorice, cu masa de decolare peste 2.730 kg	euro/500 kg de aeronavă	40	
2.9.3	Aeronave destinate cercetării, experimentării și scopurilor științifice, cu masa de decolare până la 2.730 kg	euro/500 kg de aeronavă	500	
2.9.4	Aeronave destinate cercetării, experimentării și scopurilor științifice, cu masa de decolare peste 2.730 kg	euro/aeronavă	3.000	
2.9.5	Aeronave construite de amatori	euro/500 kg de aeronavă	1.000	
2.9.6	Aeronave ex-militare	euro/500 kg de aeronavă	300	
2.9.7	Vehicule aeriene fără pilot la bord UAV	euro/vehicul	40	
2.10	Evaluarea aeronavelor în vederea reînnoirii permisului de zbor național			la depunerea cererii
2.10.1	Aeronave istorice, cu masa de decolare până la 2.730 kg	euro/500 kg de aeronavă	45	
2.10.2	Aeronave istorice, cu masa de decolare peste 2.730 kg	euro/500 kg de aeronavă	60	
2.10.3	Aeronave destinate cercetării, experimentării și scopurilor științifice, cu masa de decolare până la 2.730 kg	euro/500 kg de aeronavă	75	
2.10.4	Aeronave destinate cercetării, experimentării și scopurilor științifice cu masa de decolare peste 2.730 kg	euro/aeronavă	150	
2.10.5	Aeronave construite de amatori	euro/500 kg de aeronavă	200	
2.10.6	Aeronave ex-militare	euro/500 kg de aeronavă	100	
2.10.7	Vehicule aeriene fără pilot la bord UAV	euro/vehicul	40	
2.11	Verificarea în vederea aprobării unei modificări a proiectului unei aeronave	euro/om—oră de investigație	40	minimum 320 euro la depunerea cererii, restul la data eliberării aprobării, în baza postcalculului”

2. În capitolul 2, la litera B „Condiții de aplicare”, după poziția 4 se introduc două noi poziții, pozițiile 5 și 6, cu următorul cuprins:

„5. Tarifele prevăzute pentru reînnoirea permisului de zbor al aeronavei nu se percep de la operatorii autorizați, fiind incluse în sumele plătite pentru activitatea de supraveghere.

6. În condițiile în care, ca urmare a investigațiilor efectuate, se constată că evaluarea sau verificarea conduce la un rezultat

negativ și, în concluzie, permisul de zbor sau aprobarea nu se poate acorda sau, după caz, nu se poate aproba, tariful încasat nu se returnează.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. III. — Regia Autonomă „Autoritatea Aeronautică Civilă Română” va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Ministrul transporturilor,

Ludovic Orban

București, 22 aprilie 2008.

Nr. 519.

MINISTERUL ECONOMIEI ȘI FINANTELOR
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

pentru aprobarea categoriilor de impozite, taxe, contribuții și alte venituri ale bugetului general consolidat care pot fi plătite online (prin internet) de către persoanele fizice, prin intermediul cardurilor bancare

În temeiul art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 495/2007 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 114 alin. (3) lit. c¹) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. 1. — Agenția Națională de Administrare Fiscală va asigura condițiile necesare efectuării plății online (prin internet) a obligațiilor fiscale de către persoanele fizice, prin intermediul cardurilor bancare.

Art. 2. — Persoanele fizice pot achita online, la bugetul de stat, prin intermediul cardurilor bancare, obligațiile fiscale reprezentând impozit pe venit, plăți anticipate cu titlul de impozit, regularizări aferente impozitului pe venit și obligații fiscale accesorii aferente acestora, pentru următoarele categorii de venituri:

- a) venituri din activități comerciale;
- b) venituri din profesii libere;
- c) venituri din drepturi de proprietate intelectuală;
- d) venituri din cedarea folosinței bunurilor;
- e) câștiguri din transferul titlurilor de valoare;
- f) venituri din operațiuni de vânzare-cumpărare de valută la termen, pe bază de contract;
- g) venituri din activități agricole;
- h) venituri din transferul proprietății imobiliare din patrimoniul personal;

i) venituri din salarii pentru care angajații au obligația stabilirii, declarării și plății impozitului pe venit.

Art. 3. — În vederea asigurării efectuării plății impozitelor menționate la art. 2 de către persoanele fizice, Agenția Națională de Administrare Fiscală va încheia contracte cu bănci acceptatoare de tranzacții online cu carduri, selectate în acest sens.

Art. 4. — Agenția Națională de Administrare Fiscală și băncile selectate vor stabili, prin contractele încheiate, schimburile de informații necesare între cele două părți pentru funcționarea corespunzătoare a sistemului de încasări online, prin intermediul cardurilor bancare, a obligațiilor fiscale.

Art. 5. — Direcția generală de reglementare a colectării creanțelor bugetare, Direcția generală proceduri pentru administrarea veniturilor, Direcția de investiții, achiziții publice și servicii interne și Direcția generală de tehnologia informației din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 6. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, iar prevederile acestuia vor intra în vigoare la data de 1 octombrie 2008.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,

Daniel Chițoiu

București, 25 aprilie 2008.

Nr. 718.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

MINISTERUL ECONOMIEI ȘI FINANTELOR

ORDIN**pentru modificarea Ordinului ministrului economiei și finanțelor nr. 425/2008 privind aprobarea Statutului Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A.**

În temeiul prevederilor art. 11 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 386/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei și Finanțelor, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 42/2005 privind instituirea unor măsuri de reorganizare a Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. în vederea privatizării, aprobată prin Legea nr. 285/2005, cu modificările ulterioare,

ministrul economiei și finanțelor emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 425/2008 privind aprobarea Statutului Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 164 din 4 martie 2008, se modifică după cum urmează:

1. Titlul ordinului va avea următorul cuprins:

„ORDIN

privind aprobarea Statutului CEC BANK — S.A.”

2. Titlul anexei la ordin, „Statutul Casei de Economii și Consemnațiuni CEC — S.A.”, va avea următorul cuprins:

„STATUTUL CEC BANK — S.A.”

3. La anexă, articolul 1 va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 1

Denumirea

1.1. Denumirea societății comerciale reglementate prin prezentul statut va fi CEC BANK — S.A.

1.2. În toate actele oficiale CEC BANK — S.A., denumită în continuare *Banca*, se identifică prin denumire, forma juridică, capitalul social, adresa sediului social, numărul și data înmatriculării în registrul comerțului, codul unic de înregistrare, numărul și data înmatriculării în registrul instituțiilor de credit și prin emblema Băncii.”

4. La anexă, articolul 2 va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 2

Forma juridică

2.1. CEC BANK — S.A. este persoană juridică română, organizată în forma juridică a unei societăți pe acțiuni, și își desfășoară activitatea ca bancă, în conformitate cu prevederile legislației aplicabile, ale prezentului statut, ale regulamentului propriu de organizare și funcționare adoptat de Bancă (Regulamentul de organizare și funcționare) și ale reglementărilor interne emise în condițiile legii (Reglementările interne).”

5. La anexă, articolul 3 va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 3

Emblema

3.1. Emblema Băncii este formată din numele societății, «CEC Bank», și un element figurativ. Literele «CEC» sunt scrise cu majuscule, într-o grafie specială, de culoare verde, iar cuvântul «Bank» este realizat în aceeași grafie și culoare, cu deosebirea că literele «ank» sunt mici. Între cele trei litere și

cuvânt este desenat un scut împărțit pe verticală în două culori, jumătatea din stânga fiind de culoare verde, iar cea din dreapta de culoare galbenă, tot scutul fiind bordat cu galben. În interiorul scutului se află o frunză de stejar, stilizată, partea stângă a frunzei fiind de culoare galbenă, iar cea din dreapta de culoare verde.

3.2. Emblema Băncii este prezentată în forma grafică prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul Statut.”

6. La anexă, articolul 6 va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 6

Obiectul de activitate

6.1. Activitatea principală a Băncii este «Alte activități de intermediari monetare» — cod CAEN 6419 și domeniul principal este «Intermediere monetară» — cod CAEN 641.

6.2. Banca poate desfășura, în limita autorizației acordate de Banca Națională a României, precum și sub rezerva obținerii celorlalte autorizări cerute de lege, următoarele activități:

a) atragere de depozite și de alte fonduri rambursabile — cod CAEN 6419;

b) contractare de credite, incluzând printre altele: credite de consum, credite ipotecare, finanțarea tranzacțiilor comerciale, operațiuni de factoring, scontare, forfetare — cod CAEN 6419;

c) servicii de transfer monetar — cod CAEN 6419;

d) emitere și administrare de mijloace de plată, cum ar fi: cărți de credit, cecuri de călătorie și altele asemenea, inclusiv emitere de monedă electronică — cod CAEN 6419;

e) emitere de garanții și asumare de angajamente — cod CAEN 6419;

f) tranzacționare în cont propriu sau în contul clienților — cod CAEN 6419, în condițiile legii, cu:

— instrumente ale pieței monetare, cum sunt: cecuri, cambii, bilete la ordin, certificate de depozit;

— valută;

— contracte futures și options;

— instrumente având la bază cursul de schimb și rata dobânzii;

— valori mobiliare și alte instrumente financiare;

g) intermediere, în condițiile legii, în oferta de valori mobiliare și alte instrumente financiare, prin subscrierea și plasamentul acestora ori prin plasament și prestarea de servicii aferente — cod CAEN 6612;

h) acordare de consultanță cu privire la structura capitalului, strategia de afaceri și alte aspecte legate de aceasta, consultanță și prestare de servicii cu privire la fuziuni și achiziții de societăți comerciale — cod CAEN 6612;

i) intermediere pe piața interbancară — cod CAEN 6419;

j) administrare de portofolii ale clienților și consultanță legată de aceasta — cod CAEN 6612;

k) păstrare în custodie și administrare de valori mobiliare și alte instrumente financiare — cod CAEN 6512;

l) prestare de servicii privind furnizarea de date și referințe în domeniul creditării — cod CAEN 6612;

m) închiriere de casete de siguranță — cod CAEN 6512;

n) depozitare de active ale fondurilor de investiții și societăților de investiții — cod CAEN 6612;

o) distribuire de titluri de participare la fonduri de investiții și acțiuni ale societăților de investiții — cod CAEN 6499;

p) acționare ca operator al Arhivei Electronice de Garanții Reale Mobiliare — cod CAEN 6612;

q) operațiuni cu metale și pietre prețioase și obiecte confecționate din acestea — cod CAEN 6612;

r) operațiuni în mandat — cod CAEN 6612, cod CAEN 6622:

— distribuție pentru obligațiuni municipale;

— distribuție pentru obligațiuni corporative;

— distribuție de acțiuni;

— distribuție de dividende;

— efectuare de operațiuni privind execuția de casă a bugetului statului în limita mandatului primit;

— efectuare de operațiuni în calitate de agent de asigurare;

— acționare în calitate de agent în cadrul contractului de credit sindicalizat, în baza mandatului primit de la celelalte bănci cofinanțatoare;

— efectuare de operațiuni de debitare automată a contului clienților, persoane fizice și juridice, în baza mandatului acordat de aceștia;

— efectuare de plăți compensatorii convenite persoanelor fizice și juridice ca urmare a declarării falimentului unor bănci, în baza contractului de mandat încheiat cu Fondul de garantare a depozitelor în sistemul bancar;

— deschidere de conturi ale clienților la alte bănci și efectuare de operațiuni în numele și pe seama acestora, pentru colectarea de numerar;

— plata beneficiilor convenite deținătorilor de titluri de participare ale fondurilor deschise de investiții și, respectiv, dividende convenite acționarilor societăților de investiții, în numele și pe seama acestor fonduri și a societăților de investiții;

s) servicii de procesare de date, administrare de baze de date ori alte asemenea servicii pentru terți — cod CAEN 6203, cod CAEN 6311, cod CAEN 8532;

t) participare la capitalul social al altor entități — cod CAEN 6420;

u) închiriere de bunuri mobile și imobile, în condițiile legii, către terți — cod CAEN 6820;

v) primire de sume spre consemnare, efectuare de plăți, schimb valutar — cod CAEN 6419;

w) transport intern și internațional cu mijloace proprii și închiriate pentru necesitățile generale ale băncii, precum și activități de pază a bunurilor și persoanelor — cod CAEN 8020;

x) orice alte activități permise a fi desfășurate de bănci în conformitate cu legislația în vigoare și cu autorizările legale aferente.

6.3. Banca poate presta servicii auxiliare sau conexe legate de activitățile desfășurate, cum ar fi: deținerea și administrarea de bunuri mobile și imobile necesare desfășurării activității sau pentru folosința salariaților.

6.4. Banca poate desfășura următoarele operațiuni cu bunuri mobile și imobile — cod CAEN 8532, 5510, 6820, 6810, 4799, incluzând, dar fără a se limita la:

a) operațiuni necesare desfășurării activității;

b) operațiuni cu bunuri mobile și imobile destinate perfecționării pregătirii profesionale a salariaților, organizării unor spații de odihnă și recreere sau asigurării de locuințe pentru salariați și familiile acestora;

c) operațiuni cu bunuri mobile și imobile dobândite ca urmare a executării silite a creanțelor Băncii.

6.5. În realizarea obiectului de activitate și a operațiunilor corespunzătoare acestuia, Banca elaborează reglementări interne proprii.”

7. Anexa la statut, „Emblema băncii”, se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Cheltuielile de publicare a acestui ordin în Monitorul Oficial al României, Partea I, se suportă de către Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A.

Art. IV. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul economiei și finanțelor,

Varujan Vosganian

București, 25 aprilie 2008.

Nr. 1.312.

ANEXĂ

EMBLEMA BĂNCII

REPUBLICĂRI

LEGEA Nr. 449/2003

privind vânzarea produselor și garanțiile asociate acestora*)

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Prezenta lege reglementează aspecte privind vânzarea produselor, inclusiv a celor executate la comandă, și garanțiile asociate acestora, în vederea asigurării protecției consumatorului.

Art. 2. — În sensul prezentei legi, următorii termeni se definesc astfel:

a) *consumator* — orice persoană fizică sau grup de persoane fizice constituite în asociații, care, în cadrul contractelor care intră sub incidența prezentei legi, acționează în scopuri din afara activității sale comerciale, industriale sau de producție, artizanale ori liberale;

b) *produs* — bun material mobil a cărui destinație finală este consumul sau utilizarea individuală ori colectivă. Nu intră sub incidența prevederilor prezentei legi bunurile vândute în urma confiscărilor, în cadrul procedurii de executare silită sau pe baza unui alt act emis de autoritățile judecătorești, apa și gazele care nu sunt ambalate într-un volum limitat sau într-o cantitate fixă și energia electrică;

c) *vânzător* — persoana fizică sau juridică autorizată, care, în cadrul activității sale, comercializează produse în condițiile unui contract încheiat cu consumatorul;

d) *producător*:

1. operatorul economic care fabrică un produs finit sau o componentă a unui produs;

2. operatorul economic care fabrică materia primă;

3. operatorul economic care își aplică denumirea, marca sau un alt semn distinctiv pe produs;

4. operatorul economic care recondiționează produsul;

5. operatorul economic sau distribuitorul care modifică, prin activitatea sa, caracteristicile produsului;

6. reprezentantul înregistrat în România al unui operator economic care nu își are sediul în România sau, în cazul inexistenței acestuia, importatorul produsului;

7. operatorul economic care importă produse în vederea realizării ulterioare a unei operațiuni de vânzare, închiriere, leasing sau orice altă formă de distribuție specifică derulării afacerilor;

8. distribuitorul produsului importat, în cazul în care nu se cunoaște importatorul, chiar dacă producătorul este menționat;

9. distribuitorul produsului, în cazul în care importatorul nu poate fi identificat, dacă nu informează persoana prejudiciată, în termen de 30 de zile de la cererea acesteia, asupra identității importatorului;

e) *garanție* — orice angajament asumat de vânzător sau producător față de consumator, fără solicitarea unor costuri suplimentare, de restituire a prețului plătit de consumator, de reparare sau de înlocuire a produsului cumpărat, dacă acesta nu corespunde condițiilor enunțate în declarațiile referitoare la garanție sau în publicitatea aferentă;

f) *reparare* — aducerea produsului care nu corespunde condițiilor enunțate în declarațiile de garanție sau în publicitatea aferentă, la specificațiile prevăzute în contractul de vânzare-cumpărare.

Art. 3. — Nu sunt supuse prevederilor prezentei legi produsele folosite care sunt vândute prin procedura licitației publice, la care consumatorul are posibilitatea să participe personal.

Art. 4. — Intră sub incidența prevederilor prezentei legi și produsele care vor fi achiziționate pe baza unui contract de vânzare de produse ce urmează a fi fabricate sau prelucrate.

CAPITOLUL II

Conformitatea produselor cu specificațiile cuprinse în contractul de vânzare-cumpărare

Art. 5. — (1) Vânzătorul este obligat să livreze consumatorului produse care sunt în conformitate cu contractul de vânzare-cumpărare.

(2) Se consideră că produsele sunt în conformitate cu contractul de vânzare-cumpărare dacă:

a) corespund descrierii făcute de vânzător și au aceleași calități ca și produsele pe care vânzătorul le-a prezentat consumatorului ca mostră sau model;

b) corespund oricărui scop specific solicitat de către consumator, scop făcut cunoscut vânzătorului și acceptat de acesta la încheierea contractului de vânzare-cumpărare;

c) corespund scopurilor pentru care sunt utilizate în mod normal produsele de același tip;

d) fiind de același tip, prezintă parametri de calitate și performanțe normale, la care consumatorul se poate aștepta în mod rezonabil, date fiind natura produsului și declarațiile publice privind caracteristicile concrete ale acestuia, făcute de vânzător, de producător sau de reprezentantul acestuia, în special prin publicitate sau prin înscriere pe eticheta produsului.

Art. 6. — Nu se consideră a fi lipsă de conformitate dacă în momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare consumatorul a cunoscut sau nu putea, în mod rezonabil, să nu cunoască această lipsă de conformitate ori dacă lipsa de conformitate își are originea în materialele furnizate de consumator.

Art. 7. — Vânzătorul nu este răspunzător de declarațiile publice prevăzute la art. 5 alin. (2) lit. d), în oricare dintre următoarele situații, dacă probează că:

a) nu a cunoscut și nu ar fi putut, în mod rezonabil, să cunoască declarațiile în cauză;

b) declarația fusese corectată la momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare;

c) decizia de a cumpăra produsul nu putea fi influențată de declarațiile publice în cauză.

Art. 8. — (1) Orice lipsă a conformității rezultată dintr-o instalare incorectă a produselor va fi considerată echivalentă cu o lipsă a conformității produselor, dacă instalarea face parte din contractul de vânzare a produselor și produsele au fost instalate de vânzător sau pe răspunderea sa.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică și în cazul în care produsul destinat a fi instalat de consumator este instalat de acesta și instalarea incorectă este datorată unei deficiențe în instrucțiunile de instalare.

*) Republicată în temeiul prevederilor art. V lit. n) din titlul III din Legea nr. 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii și armonizarea reglementărilor cu legislația europeană privind protecția consumatorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 28 decembrie 2007, dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea nr. 449/2003 privind vânzarea produselor și garanțiile asociate acestora a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 812 din 18 noiembrie 2003.

CAPITOLUL III Drepturile consumatorului

Art. 9. — Vânzătorul este răspunzător față de consumator pentru orice lipsă a conformității existentă la momentul când au fost livrate produsele.

Art. 10. — În cazul lipsei conformității, consumatorul are dreptul să i se aducă produsele la conformitate, fără plată, prin reparare sau înlocuire, în funcție de opțiunea consumatorului, conform art. 11, sau să beneficieze de reducerea corespunzătoare a prețului ori de rezoluțiunea contractului privind acele produse, în condițiile art. 13 și 14.

Art. 11. — (1) În cazul lipsei conformității, consumatorul are dreptul de a solicita vânzătorului, ca măsură reparatorie, înlocuirea sau repararea produsului în funcție de opțiunea sa, în fiecare caz fără plată, cu excepția situației în care această solicitare este imposibilă sau disproporționată.

(2) O măsură reparatorie va fi considerată ca disproporționată, dacă ea impune vânzătorului costuri care sunt nerezonabile în comparație cu cealaltă măsură reparatorie, luându-se în considerare:

a) valoarea pe care ar fi avut-o produsele dacă nu ar fi existat lipsa de conformitate;

b) importanța lipsei de conformitate;

c) dacă cealaltă măsură reparatorie ar putea fi realizată fără un inconvenient semnificativ pentru consumator.

(3) O măsură reparatorie va fi considerată ca imposibilă dacă vânzătorul nu are un produs identic pentru înlocuire.

(4) Orice reparare sau înlocuire a produselor va fi făcută în cadrul unei perioade rezonabile de timp, stabilită de comun acord între vânzător și consumator, și fără niciun inconvenient semnificativ pentru consumator, luându-se în considerare natura produselor și scopul pentru care acesta a solicitat produsele.

Art. 12. — Termenul *fără plată*, prevăzut la art. 10 și 11, se referă la costurile necesare aducerii produselor la conformitate, inclusiv costurile poștale, manopera și materialele.

Art. 13. — Consumatorul poate solicita o reducere corespunzătoare a prețului sau rezoluțiunea contractului în oricare dintre următoarele cazuri:

a) dacă nu beneficiază nici de repararea, nici de înlocuirea produsului;

b) dacă vânzătorul nu a luat măsura reparatorie într-o perioadă de timp rezonabilă;

c) dacă vânzătorul nu a luat măsura reparatorie, conform art. 11 alin. (4), fără inconveniente semnificative pentru consumator.

Art. 14. — Consumatorul nu este îndreptățit să solicite rezoluțiunea contractului, dacă lipsa conformității este minoră.

CAPITOLUL IV Acțiunea în regres

Art. 15. — Dacă vânzătorul este răspunzător față de consumator pentru lipsa de conformitate rezultată dintr-o acțiune sau dintr-o omisiune a producătorului ori a unui operator economic din același lanț contractual, vânzătorul are dreptul de a se îndrepta împotriva celui responsabil de lipsa de conformitate, în condițiile legii.

CAPITOLUL V Termene

Art. 16. — Răspunderea vânzătorului, conform prevederilor art. 9—14, este angajată dacă lipsa de conformitate apare într-un termen de 2 ani, calculat de la livrarea produsului.

Art. 17. — Consumatorul trebuie să informeze vânzătorul despre lipsa de conformitate în termen de două luni de la data la care a constatat-o.

Art. 18. — Până la proba contrară, lipsa de conformitate apărută în termen de 6 luni de la livrarea produsului se prezumă că a existat la momentul livrării acestuia, cu excepția cazurilor în care prezumția este incompatibilă cu natura produsului sau a lipsei de conformitate.

CAPITOLUL VI Garanții

Art. 19. — Garanția este obligatorie din punct de vedere juridic pentru ofertant, în condițiile specificate în declarațiile referitoare la garanție și în publicitatea aferentă.

Art. 20. — (1) Garanția trebuie să cuprindă mențiuni cu privire la drepturile conferite prin lege consumatorului și să ateste în mod clar că aceste drepturi nu sunt afectate prin garanția oferită.

(2) Garanția trebuie să precizeze elementele de identificare a produsului, termenul de garanție, modalitățile de asigurare a garanției — întreținere, reparare, înlocuire —, inclusiv denumirea și adresa vânzătorului și ale unității specializate de service.

(3) Garanția trebuie redactată în termeni simpli și ușor de înțeles.

Art. 21. — (1) La cererea consumatorului garanția va fi oferită în scris sau pe orice alt suport durabil, disponibil și accesibil acestuia.

(2) În cazul în care garanția nu respectă prevederile alin. (1) și ale art. 20, valabilitatea acesteia nu este afectată, consumatorul având dreptul de a solicita vânzătorului îndeplinirea condițiilor incluse în declarațiile referitoare la garanție.

Art. 22. — (1) Clauzele contractuale sau înțelegerile încheiate între vânzător și consumator înainte ca lipsa de conformitate să fie cunoscută de consumator și comunicată vânzătorului, care limitează sau înlătură, direct ori indirect, drepturile consumatorului prevăzute de prezenta lege, sunt nule de drept.

(2) În cazul produselor folosite, consumatorul și vânzătorul pot conveni reducerea termenului prevăzut la art. 16, dar nu la mai puțin de un an de la data livrării produsului.

CAPITOLUL VII Sancțiuni

Art. 23. — (1) Constituie contravenții următoarele fapte și se sancționează după cum urmează:

a) nerespectarea prevederilor art. 20 și 21, cu amendă de la 1.000 lei la 2.000 lei*);

b) nerespectarea prevederilor art. 9 și 19, cu amendă de la 5.000 lei la 25.000 lei*).

(2) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de către reprezentanții împuterniciți ai Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor.

Art. 24. — Contravențiilor prevăzute la art. 23 le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

*) Cuantumul amenzilor este exprimat în monedă nouă potrivit dispozițiilor Legii nr. 348/2004 privind denominarea monedei naționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 664 din 23 iulie 2004, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL VIII

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 25. — (1) Drepturile consumatorilor prevăzute de prezenta lege sunt exercitate fără a aduce atingere altor drepturi pe care consumatorul le poate invoca conform celorlalte prevederi legale care reglementează răspunderea contractuală sau necontractuală.

(2) În cazul în care părțile contractante aleg ca lege aplicabilă contractului legea unui stat care nu face parte din Uniunea Europeană, iar contractul are o strânsă legătură cu teritoriul României sau cu al altor state membre ale Uniunii Europene și în cazul în care prezenta lege are prevederi mai favorabile pentru consumator, se vor aplica acestea din urmă.

Art. 26. — Guvernul va adopta norme metodologice de aplicare a prezentei legi.

Art. 27. — (1) Prezenta lege intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2007.

(2) La data intrării în vigoare a prezentei legi, se abrogă:

a) art. 14 alin. 1 și art. 20 alin. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 23 martie 1994, cu modificările și completările ulterioare*);

b) Hotărârea Guvernului nr. 394/1995 privind obligațiile ce revin agenților economici — persoane fizice sau juridice — în comercializarea produselor de folosință îndelungată destinate consumatorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 10 din 27 ianuarie 1997, cu modificările ulterioare;

c) Hotărârea Guvernului nr. 665/1995 privind înlocuirea, remedierea sau restituirea contravalorii produselor care prezintă deficiențe de calitate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 206 din 6 septembrie 1995, cu modificările ulterioare.

Prezenta lege transpune prevederile Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 mai 1999 privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOCE) nr. L 171 din 7 iulie 1999.

*) Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor a mai fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 208 din 28 martie 2007 și, ulterior, modificată și completată prin Legea nr. 363/2007.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 280793